ESIMESE ASTME KOHTU OTSUS (kaheksas koda)

8. oktoober 2008 *

Kohtuasjas T-51/07,

Agrar-Invest-Tatschl GmbH, asukoht St. Andrä im Lavanttal (Austria), esindajad: advokaadid U. Schrömbges ja O. Wenzlaff,

hageja,

versus

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: A. Alcover San Pedro ja S. Schønberg, keda abistas advokaat B. Wägenbaur,

kostja,

mille ese on nõue tühistada osaliselt komisjoni 4. detsembri 2006. aasta otsus K(2006) 5789 (lõplik),

* Kohtumenetluse keel: saksa.

EUROOPA ÜHENDUSTE
ESIMESE ASTME KOHUS (kaheksas koda),

koosseisus: koja esimees M. E. Martins Ribeiro, kohtunikud N. Wahl ja A. Dittrich (ettekandja),

kohtusekretär: ametnik K. Andová,

arvestades kirjalikus menetluses ja 2. aprilli 2008. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

1 Hageja vaidlustab Austria Vabariigile adresseeritud komisjoni 4. detsembri 2006. aasta otsuse K(2006) 5789 (lõplik) (edaspidi „vaidlustatud otsus") osas, milles komisjon märgib – esiteks –, et tuleb teha imporditollimaksude järelarvestuskanne summas 110 937,60 eurot, mille hageja Agrar-Invest-Tatschl GmbH peab tasuma Horvaatiast pärit suhkru impordi eest, ja teiseks, et nende tollimaksude vähendamine ei ole õigustatud.

Õiguslik raamistik

2 Nõukogu 12. oktoobri 1992. aasta määrus (EMÜ) nr 2913/92, millega kehtestatakse ühenduse tolliseadustik (EÜT L 302, lk 1; ELT eriväljaanne 02/04, lk 307; edaspidi „ühenduse tolliseadustik"), mida on muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. novembri 2000. aasta määrusega nr 2700/2000 (EÜT L 311, lk 17; ELT eriväljaanne 02/10, lk 239), sätestab artikli 220 lõike 2 punktis b:

„Välja arvatud artikli 217 lõike 1 teises ja kolmandas lõigus nimetatud juhtudel, ei tehta järelarvestuskannet, kui:

a) […]

b) tasumisele kuuluva tollimaksu summa kohta ei ole tehtud arvestuskannet tolli eksimuse tõttu, mida ei oleks olnud võimalik avastada tasumise eest vastutaval isikul, kes toimis heauskselt ja järgis kõiki kehtivaid sätteid tollideklaratsiooni kohta.

Kui sooduskohtlemine on kaubale määratud halduskoostöö süsteemi alusel, milles osalevad kolmanda riigi asutused, loetakse nende asutuste väljaantud ebaõigeks osutunud sertifikaat eksimuseks, mida ei oleks olnud võimalik esimese lõigu kohaselt avastada.

Ebaõige sertifikaadi väljaandmist ei loeta eksimuseks, kui sertifikaat põhineb eksportija esitatud ebaõigetel asjaoludel, välja arvatud juhul, kui on ilmne, et sertifikaadi väljaandnud asutused olid või oleksid pidanud olema teadlikud, et kaup ei vasta sooduskohtlemise kohaldamise tingimustele.

Vastutav isik võib toetuda heausksusele, kui ta saab tõendada, et on asjaomaste kaubandustoimingute ajal nõuetekohaselt hoolitsenud selle eest, et kõik sooduskohtlemise kohaldamise tingimused oleksid täidetud.

Vastutav isik ei saa toetuda heausksusele, kui Euroopa Komisjon on Euroopa Ühenduste Teatajas avaldanud teatise, kus avaldatakse kahtlust, kas abisaav riik kohaldab sooduskohtlemist nõuetekohaselt.”

3 Ühenduse tolliseadustiku artikkel 239 on sõnastatud järgmiselt:

„1. Impordi- või eksporditollimaksu võib tagasi maksta või vähendada muudel kui artiklites 236, 237 ja 238 nimetatud juhtudel:

– mis määratakse kindlaks kooskõlas komiteemenetlusega,

– mille on põhjustanud asjaolud, mille puhul asjaomast isikut ei saa süüdistada pettuses või ilmses hooletuses. Olukorrad, mille puhul seda sätet võib kohaldada, ja kord, mida tuleb järgida, määratakse kooskõlas komiteemenetlusega. Tollimaksu tagasimaksmiseks või vähendamiseks võib kehtestada eritingimused.

2. Tollimaks makstakse tagasi või vähendatakse lõikes 1 ettenähtud põhjustel taotluse alusel, mis tuleb esitada asjakohasele tolliasutusele kaheteistkümne kuu jooksul arvestades kuupäevast, kui tollimaksu summa võlgnikule teatati."

Asjaolud

4 Hageja on Austria ettevõtja, kes on spetsialiseerunud põllumajandustoodete turustamisele. Ajavahemikus 20. september 2001 kuni 8. august 2002 importis ta 76 korral Horvaatiast pärit suhkrut. Kõnealune hagi ei puuduta importi nr 1–67. Kohtuvaidlus puudutab üksnes üheksa imporditehingu nr 68–76 (edaspidi „vaidlusalune import") imporditollimaksu järelarvestuskannet ja selle impordi suhtes kohaldatavate tollimaksude võimalikku vähendamist. Nimetatud import toimus ajavahemikus 1. juuli kuni 8. august 2002.

5 Vaidlusaluse impordi aluseks oli „kaubandust ja kaubandusküsimusi käsitlev vaheleping ühelt poolt Euroopa Ühenduse ja teiselt poolt Horvaatia Vabariigi vahel" (EÜT 2001, L 330, lk 3; ELT eriväljaanne 11/39, lk 129; edaspidi „vaheleping"). Selle lepinguga nähakse muu hulgas ette Horvaatiast pärit suhkru suhtes kohaldatav

sooduskohtlemine, kui Horvaatia asutused väljastavad kaupade liikumissertifikaadi EUR.1 (edaspidi „sertifikaat EUR.1”), mis tuleb esitada impordiriigi tollile.

6 Euroopa Pettustevastane Amet (OLAF) teavitas 2. aprillil 2002 komisjoni kahtlustest, et teatavatest Lääne-Balkani riikidest pärit suhkru sooduskorraga hõlmatud impordi puhul kasutatakse valesid päritolusertifikaate.

7 Komisjon teatas 26. juunil 2002 „teatises importijatele” (EÜT 2002, C 152, lk 14), et eelkõige Horvaatiast pärit suhkrule tagatud sooduskohtlemise nõuetekohase kohaldamise suhtes esines põhjendatud kahtlus. Samuti osutas ta teatises, et Horvaatiast ja Balkani riikidest pärit suhkru sooduskorraga hõlmatud import oli märkimisväärselt suurenenud, samas kui kõnealustes riikides esines alles hiljuti suhkrutoodangu puudujääk. Seetõttu soovitas komisjon ühenduse ettevõtjatel võtta kõik vajalikud ettevaatusabinõud, sest kõnealuste kaupade lubamine vabasse ringlusesse võib tekitada tollivõla ja olla ühenduse finantshuve kahjustava pettuse allikas.

8 Kogu vaidlusalune import toimus pärast nimetatud teatise avaldamist Euroopa Ühenduste Teatajas.

9 Austria tolli nõudel sooritas Horvaatia toll ajavahemikus 23. juuli 2002 kuni 16. september 2003 hageja poolt vaidlusaluse impordi käigus esitatud sertifikaatide EUR.1 järelkontrolli vastavalt vahelepingu protokolli nr 4 artiklile 32.

10 Kontrolli tulemusel kinnitas Horvaatia toll 18. veebruaril 2003, et vaidlusaluse impordi nr 68–72 kohta väljastatud sertifikaadid EUR.1 on autentsed ja õiged, ning 16. septembril 2003, et ka vaidlusaluse impordi nr 73–76 kohta väljastatud sertifikaadid EUR.1 on autentsed ja õiged.

11 Pärast teatise importijatele avaldamist analüüsis OLAF Kreekas väidetavalt Horvaatiast pärit suhkrut ja avastas, et see koosnes peedisuhkru ja roosuhkru segust, mistõttu oli igasugune Horvaatia päritolu välistatud. 28. oktoobril 2002 teavitas OLAF sellest liikmesriike.

12 2003. aasta juunis viis OLAF Horvaatia suhkrutootja IPK Tvornica Šećera Osijek d.o.o. juures läbi uurimise ja tuvastas, et nimetatud ettevõtja, kellelt hageja oli suhkrut ostnud, kasutas samuti oma toodangu tarbeks imporditud roosuhkrut, ilma et erinevaid suhkrupartiisid olnuks võimalik üksteisest eristada.

13 Horvaatia toll tühistas seejärel kõik sertifikaadid EUR.1, mis olid koostatud ajavahemikus 14. september 2001 kuni 17. september 2002. Austria toll teavitas asjassepuutuvaid importijaid 30. juunil 2004 sertifikaatide tühistamisest.

14 Pärast tühistamist saatis Austria toll hagejale 9. augustil 2004 tollivormistusjärgse maksuotsuse summas 916 807,21 eurot.

15 Hageja esitas selle otsuse peale pädevale Austria kohtule kaebuse ja palus vastavalt ühenduse tolliseadustiku artikli 220 lõike 2 punktile b jätta tegemata maksuotsuses märgitud tollimaksude summa järelarvestuskanne ja teise võimalusena ühenduse tolliseadustiku artikli 239 alusel neid tollimakse vähendada.

16 Austria Vabariik palus komisjonil 1. juuni 2005. aasta kirjas eespool viidatud artiklite alusel otsustada, kas hageja juhtumi puhul on õigustatud loobumine imporditollimaksude summa järelarvestuskandest, ja teise võimalusena otsustada, kas tollimaksude vähendamine on õigustatud.

17 Komisjon märkis vaidlustatud otsuses, et impordi nr 1–67 puhul tuleb tollimaksude järelarvestuskandest loobuda, kuid keeldus seda tegemast; samuti keeldus ta vähendamast vaidlusaluse impordi puhul tollimakse, mis moodustasid kokku 110 937,60 euro suuruse summa.

18 Komisjon väidab sisuliselt, et Horvaatia toll teadis või vähemalt oleks mõistlikult pidanud teadma, et kaup ei vastanud vahelepingus ettenähtud sooduskohtlemise kohaldamise tingimustele, ja et seega on tegemist tolli eksimusega ühenduse tolliseadustiku artikli 220 lõike 2 punkti b tähenduses. Et aga 26. juunil 2002 avaldati teatis importijatele, ei saanud hageja siiski komisjoni arvates pärast seda kuupäeva tehtud impordi osas heausksusele tugineda. Asjaolu, et Horvaatia toll kinnitas teatavate sertifikaatide EUR.1 kehtivust pärast teatise avaldamist, ei oma selles osas tähtsust. Komisjoni arvates oli hageja vaidlusaluse impordi korraldamise ajal tegelikult võetud riskidest teadlik ja asjassepuutuvate sertifikaatide kehtivuse kinnitamine ei saanud temas tagantjärele tekitada õiguspärast ootust, vastasel juhul kaotaks ühenduse tolliseadustiku artikli 220 lõike 2 punkti b viies lõik igasuguse mõtte.

Menetlus ja poolte nõuded

19 Hageja esitas hagiavalduse, mis saabus Esimese Astme Kohtu kantseleisse 22. veebruaril 2007.

20 Ettekandja-kohtuniku ettekande põhjal otsustas Esimese Astme Kohus (kaheksas koda) alustada suulist menetlust.

21 Poolte kohtukõned ja vastused Esimese Astme Kohtu küsimustele kuulati ära 2. aprilli 2008. aasta kohtuistungil.

22 Hageja palub Esimese Astme Kohtul:

– tühistada vaidlustatud otsuse artikli 1 lõige 2 ja artikli 1 lõige 3;

– kohustada komisjoni otsustama, et vaidlusaluse impordi kohta ei tehta 110 937,60 euro suuruse imporditollimaksu järelarvestuskannet;

– teise võimalusena kohustada komisjoni otsustama, et seoses vaidlusaluse impordiga vähendatakse 110 937,60 euro suurust imporditollimaksu.

23 Komisjon palub Esimese Astme Kohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

24 Hageja viitab oma hagi põhjenduseks sisuliselt sellele, et vaidlustatud otsusega on rikutud ühenduse tolliseadustiku artikli 220 lõike 2 punkti b ja ühenduse tolliseadustiku artiklit 239, kuna komisjon keeldus vaidlusaluse impordiga seoses imporditollimaksude järelarvestuskande tegemata jätmisest ja/või nende tollimaksude vähendamisest.

Teise ja kolmanda nõude vastuvõetavus

Poolte argumendid

25 Komisjon märgib ilma vastuvõetamatuse vastuväidet ametlikult esitamata, et ühenduse kohtuniku ülesandeks ei ole teha õiguspärasuse kontrolli raames organitele ja institutsioonidele ettekirjutusi või neid ise asendada. Järelikult on vastuvõetamatud teine ja kolmas nõue, mille eesmärk on kohustada komisjoni tegema teatavaid toiminguid.

26 Kohtuistungil kordas hageja siiski oma nõudeid, väites, et kõnealusel juhul ei olnud komisjonil kaalutlusõigust ja seega ei olnud ühtegi põhjust, mis takistaks Esimese Astme Kohtul pärast vaidlustatud otsuse õigusvastasuse tuvastamist kohustada komisjoni vastu võtma hageja nõuetele vastavat otsust.

Esimese Astme Kohtu hinnang

27 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt puudub Esimese Astme Kohtul pädevus teha ühenduse institutsioonidele ettekirjutusi (vt selle kohta Euroopa Kohtu 9. juuni 1983. aasta otsus kohtuasjas 225/82: Verzyck *vs.* komisjon, EKL 1983, lk 1991, punkt 19; Esimese Astme Kohtu 12. novembri 1996. aasta määrus kohtuasjas T-47/96: SDDDA *vs.* komisjon, EKL 1996, lk II-1559, punkt 45). Õigupoolest on Esimese Astme Kohtul vastavalt EÜ artiklile 231 võimalik üksnes vaidlustatud akt tühistada. Seejärel on asjassepuutuva institutsiooni ülesanne võtta EÜ artikli 233 kohaselt meetmed Esimese Astme Kohtu otsuse täitmiseks (vt selle kohta Esimese Astme Kohtu 24. jaanuari 1995. aasta otsus kohtuasjas T-74/92: Ladbroke *vs.* komisjon, EKL 1995, lk II-115, punkt 75, ja 9. septembri 1999. aasta otsus kohtuasjas T-127/98: UPS Europe *vs.* komisjon, EKL 1999, lk II-2633, punkt 50).

28 Mis puutub komisjoni kaalutlusõiguse puudumisest tulenevasse argumenti, siis tuleb lisada, et niisugust õiguspärasuse kontrolli piirangut kohaldatakse kõigis Esimese Astme Kohtus käsitletavates valdkondades (Esimese Astme Kohtu 12. juuli 2001. aasta otsus kohtuasjas T-204/99: Mattila *vs.* nõukogu ja komisjon, EKL 2001, lk II-2265, punkt 26, mida kinnitati Euroopa Kohtu 22. jaanuari 2004. aasta otsuses kohtuasjas C-353/01 P: Mattila *vs.* nõukogu ja komisjon, EKL 2004, lk I-1073, punkt 15).

29 Sellest tulenevalt on teine ja kolmas nõue vastuvõetamatud.

Imporditollimaksude järelarvestuskanne

Poolte argumendid

30 Hageja märgib, et vastavalt ühenduse tolliseadustiku artikli 220 lõike 2 punktile b ei tehta imporditollimaksude järelarvestuskannet, kui esiteks ei ole tasumisele kuuluva tollimaksu summa kohta tehtud arvestuskannet tolli eksimuse tõttu, kui teiseks seda eksimust ei oleks olnud võimalik avastada tasumise eest vastutaval isikul, kes toimis heauskselt, ja kui kolmandaks on järgitud kõiki kehtivaid sätteid tollideklaratsiooni kohta.

31 Kõnealusel juhul on asjakohane küsida, kas asjaolu, et 26. juunil 2002 avaldati Euroopa Ühenduste Teatajas teatis importijatele, välistas hageja heausksuse seoses vaidlusaluse impordiga esitatud sertifikaatide EUR.1 autentsuse ja õigsuse osas.

32 Hageja arvates ei võta komisjon arvesse tõika, et alles pärast teatise importijatele avaldamist ja just selle teatise tõttu adresseeris Austria toll Horvaatia kolleegidele kontrollitaotlused seoses kõikide sertifikaatidega EUR.1, mis esitati vaidlusaluse impordi puhul.

33 Järelikult ei puuduta heausksus vaidlusaluse impordiga seoses väljastatud sertifikaatide EUR.1 autentsust ja õigsust. Nende dokumentide osas on heausksus välistatud teatisega

importijatele. Seevastu ei ole heausksus välistatud sertifikaatide EUR.1 tagantjärele kinnitamise osas pärast kontrollmenetlust, mille Horvaatia toll algatas just nimelt selle teatise tõttu.

34 Tegelikult ei välista ühenduse tolliseadustiku artikli 220 lõike 2 punkti b teine lõik üldiselt vastutava isiku heausksust tervikuna, vaid üksnes seoses niisuguste päritolutõendite autentsuse ja õigsusega, mis esitatakse sooduskorraga hõlmatud toodete impordil.

35 Hageja on aga arvamusel, et kui ettevõtja võtab täiendavaid meetmeid, et tagada sooduskohtlemise saamiseks väljastatud sertifikaadi autentsus ja õigsus, ning kui nende meetmete tulemusel on sertifikaat sisuliselt autentne ja õige, siis on tema heausksus taastatud. See heausksus ei puuduta mitte ainult sooduskohtlemise saamiseks väljastatud sertifikaati, mille ta esialgu esitas, vaid ka sertifikaati, mis seondub kehtivuse ja õigsuse tagantjärele kinnitamisega kontrolli tulemusel, mis näitas, et päritolusertifikaadi väljastamise tingimused olid täidetud.

36 Siinkohal viitab hageja ka sellele, kuidas on sõnastatud teatis importijatele, milles soovitati ühenduse ettevõtjatel „võtta kõik vajalikud ettevaatusabinõud". Komisjon osutas seega, et esialgsed sooduskohtlemise saamiseks väljastatud sertifikaadid enam ei kehti ja et ta arvestab sellega, et ettevõtjad võtavad täiendavaid meetmeid, et tagada sertifikaatide kehtivus ja õigsus.

37 Seega sai ettevõtjate heausksus nimetatud sertifikaatide autentsuse ja õigsuse osas taastatud pärast seda, kui Horvaatia tolliasutus kinnitas sooduskohtlemise saamiseks väljastatud sertifikaatide autentsust ja õigsust.

38 Hageja täpsustab repliigis, et kui teatise avaldamise tõttu ei olnud ta tõepoolest heauskne vaidlusaluse impordi toimumise ajal, siis kõnealusel juhul on tähtis järelkontrollmenetlus, mille positiivne tulemus võimaldab tema heausksuse taastada.

39 Komisjon vaidlustab hageja argumendid.

Esimese Astme Kohtu hinnang

40 Vastavalt ühenduse tolliseadustiku artikli 220 lõike 2 punktile b ei tehta tollivõlast tulenevate tollimaksude kohta järelarvestuskannet, kui üheaegselt on täidetud järgmised tingimused (vt selle kohta Euroopa Kohtu 22. juuni 2006. aasta otsus kohtuasjas C-419/04: Conseil général de la Vienne (EKL 2006, lk I-5645, punkt 38 ja viidatud kohtupraktika):

– tasumisele kuuluva tollimaksu summa kohta ei ole tehtud arvestuskannet tolli eksimuse tõttu;

– seda eksimust ei oleks olnud võimalik avastada tasumise eest vastutaval isikul;

– viimatinimetatu toimis heauskselt;

– järgiti kõiki kehtivaid sätteid tollideklaratsiooni kohta.

41 Kõnesoleval juhul ei ole pooled nõus hageja heausksuse tingimuse osas. Nimelt võib selle tingimuse täidetus olla välistatud õigusmõju tõttu, mida teatis importijatele avaldab.

42 Selles osas tuleb nentida, et ühenduse tolliseadustiku artikli 220 lõike 2 punkti b viies lõik on selge ja ühemõtteline. See sätestab, et vastutav isik ei saa toetuda heausksusele, kui komisjon on avaldanud Euroopa Ühenduste Teatajas põhjendatud kahtlusi väljendava teatise importijatele ning selles ei nähta vastutavale isikule ette võimalust tõendada heausksust, võttes sooduskohtlemise saamiseks väljastatud sertifikaatide autentsuse ja õiguse tagamiseks täiendavaid meetmeid. See sõnastus viidi ühenduse tolliseadustikku sisse määrusega nr 2700/2000, mille põhjendus 11 on sõnastatud järgmiselt:

„Tasumise eest vastutav isik võib toetuda heausksusele, kui ta saab oma nõuetekohast toimimist tõendada, välja arvatud juhul, kui Euroopa Ühenduste Teatajas on ilmunud teatis põhjendatud kahtluste kohta.”

43 Lisaks, nagu komisjon märkis, tagab heausksuse täielik välistamine juhul, kui avaldatakse teatis importijatele, väga kõrge õiguskindluse taseme.

44 Tuleb tõdeda, et teatis importijatele ei sisalda kõnealusel juhul ühtegi viidet ühenduse tolliseadustiku artikli 220 lõike 2 punkti b viiendale lõigule ja et teatis ei ole õiguslike tagajärgede osas väga selge. Eelkõige ei täpsusta teatis, et avaldamine toob importijatele kaasa võimatuse tugineda oma heausksusele. Olles märkinud, et põhjendatud kahtlus esines muu hulgas Horvaatiast pärit suhkru suhtes kehtestatud sooduskorra nõuetekohase kohaldamise osas, komisjon lihtsalt sedastab, et „[ü]henduse ettevõtjatel […] soovitatakse seega võtta kõik vajalikud ettevaatusabinõud".

45 Komisjon möönis kohtuistungil, et ei saa välistada, et erandjuhtudel võib ette tulla, et ta peab oma seisukohta kõnealuse teatise absoluutse mõju kohta nüansseerima juhul, kui ettevõtja väidab, et ta viis niisuguse teatise avaldamise tagajärjel – kuid enne impordi toimumist – läbi täiendava kontrolli, mis kinnitas kauba päritolu.

46 Siiski ei ole vaja uurida, kas ja millistel tingimustel on niisugune erand võimalik, kuna hageja ei ole kõnesoleval juhul igal juhul heauskselt toiminud.

47 Nii möönab hageja oma repliigis sõnaselgelt, et vaidlusaluse impordi tegemise ajal ei olnud ta heauskne teatise tõttu importijatele. Tõepoolest ta väidab, et ta heausksus „taastati" sertifikaatide EUR.1 autentsuse ja õigsuse tagantjärele kinnitamisega Horvaatia tolliasutuse läbiviidud kontrollmenetluse tulemusel. Siiski sätestab ühenduse tolliseadustiku artikli 220 lõike 2 punkti b neljas lõik, et vastutav isik võib toetuda heausksusele, „kui ta saab tõendada, et on asjaomaste kaubandustoimingute ajal nõuetekohaselt hoolitsenud selle eest, et kõik sooduskohtlemise kohaldamise tingimused oleksid täidetud". Sellest sättest tuleneb, et vastutav isik pidi ilmtingimata olema heauskne asjaomaste kaubandustoimingute ajal. Seega on vastutava isiku heausksuse arvessevõtmiseks määrav impordi kuupäev.

48 Ometigi ei ole hageja oma kirjalikes märkustes esitanud mingit teavet selle kohta, mida ta enne või hiljemalt iga vaidlusaluse impordi toimumise kuupäeval ette võttis selleks, et tagada – ühenduse tolliseadustiku artikli 220 lõike 2 punkti b neljanda lõigu tähenduses –, et kõik kaupadele sooduskohtlemise kohaldamise tingimused oleksid täidetud vaatamata sellele, et avaldati teatis importijatele.

49 Vastupidi – väites, et tema heausksus oli järelkontrollidega „taastatud", kinnitab hageja kaudselt, et ta ei olnud heauskne kuni hetkeni, mil järelkontrollid kinnitasid vaidlusaluse impordi tarbeks väljastatud sertifikaatide EUR.1 autentsust ja õigsust, st mitu kuud pärast selle impordi toimumist.

50 Kuivõrd hageja väidab vaidlusaluse impordi sertifikaatide EUR.1 autentsust ja õigusust puudutava heausksuse osas, et tähtis on just järelkontrollmenetlus ja mitte esialgne impordimenetlus, kuna järelkontrollmenetluse positiivne tulemus võimaldab „taastada" tema heausksuse, siis piisab, kui tuvastada, et ühenduse tolliseadustiku artikli 220 lõike 2 punktis b ei leidu ühtegi alust sellele väitele.

51 Õigupoolest, isegi kui oletada, et hageja oli seoses järelkontrolli tulemustega heauskne, siis on ikkagi tõsi, et ta ei olnud heauskne „asjaomaste kaubandustoimingute ajal". Hageja ei saa aga väita, et tema heausksus oleks kuidagi tagasiulatuvalt taastunud tänu nimetatud impordi järgsetele sündmustele. Tegelikult ei ole heausksuse mõistel „seoses sooduskohtlemist tagavate kontrollitud ja tagantjärele kinnitatud sertifikaatide autentsuse ja õigsusega" mingit mõtet.

52 Järelikult tuleb nõue tühistada vaidlustatud otsuse artikli 1 lõige 2 jätta rahuldamata.

Keeldumine vähendada imporditollimakse

Poolte argumendid

53 Mis puudutab keeldumist vähendada ühenduse tolliseadustiku artikli 239 alusel tollimakse tollivormistusjärgselt, siis viitab hageja oma hagiavalduses – üksnes oma kolmanda nõude raames – „eelnevatele selgitustele", esitamata põhjalikumaid täpsustusi.

54 Komisjon märgib, et ühenduse tolliseadustiku artiklis 239 sätestatud imporditollimaksu vähendamise tingimused erinevad ühenduse tolliseadustiku artikli 220 lõike 2 punktis b esitatud tingimustest. Selle asemel, et tõendada, et ühenduse tolliseadustiku artikli 239 tingimused on täidetud, viitab hageja üldiselt ja ilma üksikasjalikemate selgitusteta oma argumentatsioonile seoses ühenduse tolliseadustiku artikli 220 lõike 2 punktiga b. Seega on küsitav, kas tema hagiavaldus vastab selles osas Esimese Astme Kohtu kodukorra artikli 44 lõike 1 punkti c nõuetele. Igal juhul ei ole hageja esitus veenev – millest piisab, et jätta see arvesse võtmata –, kuna ühenduse tolliseadustiku artikli 220 lõige 2 ja ühenduse tolliseadustiku artikkel 239 on kaks eraldiseisvat sätet, mille kohaldamiskriteeriumid on seega samuti erinevad.

Esimese Astme Kohtu hinnang

55 Kõigepealt tuleb märkida, et väited, millega võidakse põhjendada kolmandat nõuet – mille vastuvõetamatus tuvastati –, on asjakohased ka esimese nõude raames, kuivõrd

selle nõude eesmärk on tühistada vaidlustatud otsuse artikli 1 lõige 3, mille kohaselt ei ole kõnesoleval juhul õigustatud imporditollimaksu vähendamine ühenduse tolliseadustiku artikli 239 alusel.

56 Siiski tuleb tõdeda, et hageja ei põhjenda oma nõuet ulatuslikumalt. Ta piirdub hagiavalduses viitamisega ühenduse tolliseadustiku artikli 220 lõike 2 punkti b kohta esitatud selgitustele. Ka repliigis ei süvenda hageja oma märkusi selles osas. Kohtuistungil märkis ta, et iga impordi puhul teostati tolliuurimine. Ta väitis, et iga kord võeti proove ja et need saadeti Austria tehnilise kontrolli teenistusele. Hageja sõnul tuvastas see teenistus, et tegemist oli sajaprotsendilise peedisuhkruga, kinnitades nii suhkru Horvaatia päritolu.

57 Vastavalt kodukorra artikli 48 lõike 1 sätetele ei saa neid viimaseid tõendeid siiski arvesse võtta. Kui pooled võivad selle sätte kohaselt esitada repliigis ja vasturepliigis oma argumentide kinnitamiseks täiendavaid tõendeid, siis pärast vasturepliiki aktsepteerib Esimese Astme Kohus tõendeid vaid erandjuhtudel, st siis, kui tõendeid esitada sooviva isiku käsutuses ei saanud neid tõendeid olla enne kirjaliku menetluse lõpetamist või kui vastaspoole hilinenud tõendite esitamine õigustaks toimiku täiendamist võistlevuse põhimõtte tagamiseks (Esimese Astme Kohtu 21. aprilli 2004. aasta otsus kohtuasjas T-172/01: M *vs*. Euroopa Kohus, EKL 2004, lk II-1075, punkt 44). Igal juhul sätestab kodukorra artikli 48 lõige 1, et pooled peavad tõendite hilist esitamist põhjendama. Hageja küll tunnistas kohtuistungil, et ta ei olnud neid asjaolusid kirjaliku menetluse käigus maininud, kuid ei esitanud ühtegi hilinemise põhjust. Järelikult ei saa neid tõendeid arvesse võtta.

58 Mis puudutab repliigis viidet ühenduse tolliseadustiku artikli 220 lõike 2 punkti b kohta esitatud selgitustele, siis tuleb märkida, et kuigi on tõsi, et see säte taotleb sama eesmärki kui ühenduse tolliseadustiku artikkel 239, ei kattu need kaks sätet. Õigupoolest on esimese artikli eesmärk kitsam kui teisel, kuivõrd selle eesmärk on üksnes kaitsta vastutava isiku õiguspärast ootust kõikide nende asjaolude põhjendatuse osas, mis mängivad rolli järelarvestuskande tegemise või tegematajätmise otsuse puhul.

Seevastu kujutab ühenduse tolliseadustiku artikkel 239 endast õigluse üldklauslit (vt selle kohta seoses asjassepuutuval ajavahemikul kehtinud vastavate sätetega Euroopa Kohtu 14. mai 1996. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-153/94 ja C-204/94: Faroe Seafood jt, EKL 1996, lk I-2465, punkt 87; Esimese Astme Kohtu 19. veebruari 1998. aasta otsus kohtuasjas T-42/96: Eyckeler & Malt *vs*. komisjon, EKL 1998, lk II-401, punktid 136–139).

59 Sellest tulenevalt on ühenduse tolliseadustiku artikli 220 lõike 2 punkt b ja ühenduse tolliseadustiku artikkel 239 kaks eraldiseisvat sätet, mille kohaldamiskriteeriumid on erinevad. Neil asjaoludel ei saa hageja kodukorra artikli 44 lõike 1 punkti c alusel piirduda sellega, et ta osutab selgitustele ühenduse tolliseadustiku artikli 220 lõike 2 punkti b kohta, et põhjendada ühenduse tolliseadustiku artikliga 239 seonduvaid nõudeid.

60 Sellest järeldub, et nõue tühistada vaidlustatud otsuse artikli 1 lõige 3 tuleb vastuvõetamatuse tõttu jätta läbi vaatamata.

61 Kuna ühtegi väidet ei saa heaks kiita, tuleb hagi tervikuna jätta rahuldamata.

Kohtukulud

62 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna hageja on kohtuvaidluse kaotanud, mõistetakse kohtukulud vastavalt komisjoni nõudele välja hagejalt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ESIMESE ASTME KOHUS (kaheksas koda)

otsustab:

1. Jätta hagi rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja Agrar-Invest-Tatschl GmbH-lt.

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 8. oktoobril 2008 Luxembourgis.

Kohtusekretär Koja esimees

E. Coulon M. E. Martins Ribeiro